

SOPOTNIK ZOLTÁN

A REMÉNYHEZ: Újraérkezettek

Belső Trianon, kiáltja a Hátrahagyott, ahogy meglátja az első vonatot,
ami átlépi a batárt, Nógrád megyéét, az Elfelejtett Polgárokét, amin beszállítják a
nyomorultakat, a bénákat, a félbénákat, a kar- és láb nélkülieket, az
elmebetegeket plusz a másként gondolkodókat, főleg a másként gondolkodókat,
amin szállítják Nógrád szívébe a munkanélkülieket és a gyanús közmunkásokat is, főleg
a gyanús közmunkásokat, hogy egy országrészben legyenek a Feleslegek, a szemnek
fájók, hogy elkerített helyen legyenek, akiken gondolkodni nehéz, akiken
gondolkodni zűrös kamrákba visz, akiken gondolkodni Szodoma és Gomorra,
rengeteg szerelvény megy át az áteresztő pontokon, lógnak az emberek a rengeteg
szerelvényeken, kapaszkodnak a Feleslegek, óvják lomba kacatjaikat, van,
aki kis hűtőt is hozott magával, ölelgeti, akár egy gyereket, a toló kocsik nagy részét le
kellett hajítani, hogy elférjenek, le kellett hajítani, hogy rend legyen, mindenkinél egy
kézipoggyász maradhat, üvölti a hangosbeszélő, mindenkinél csak egy,
üvölti egy nógrádi templomtorony, üvöltik
a hegyek, amik leköpnék az embert legszívesebben, leköpték volna már '56-
ban is, leköpték volna '89-ben is, és azóta minden évben és
kéthavonta és háromnaponta legalább, egyre beljebb mennek a szerelvények a
Szíube, a szétrombolt Erőbe, amit most, nekik, az újraérkezőknek teremtettek,
Salgótarjánba, ami új hazájuk lesz, Salgótarjánba, amiből már csak a két ikertorony (a
Garzon) maradt, meg a gyárak árnyékai, meg az el nem költözött helyiek
szellemei, és a repedésekből előbújt lények, akik sáskákat esznek és játszanak az idővel,
ide-oda gurítják, mint egy labdát, ők lesznek a magasabb kaszt, ha megalakítják az új
Államot, ők lesznek legfelül, ezt már mindenki tudja, az emberek azt sut-
togják a kapaszkodásban, hogy az új főváros ikertornyán megjelent egy Jézus-arc,
olyan akár egy fénykép, pedig csak rajzolva van, vagyis fújva, eddig még egy művész
sem vállalta
magára, az Első nézegeti a rajzolt Jézust, szagolgatja a festéket, az Első nézi és
mosolyog, már érzi az Új Hagyományt, az Újat, amiből sarjad a Más, amiből sarjad az
Állam, a repedések lényei közben felszedik a kidobált tárgyakat a vonat után, felszedik
az érzéseket is, és a rengeteg sáskának dobják, azok megrágnak, akár a
villanyvezetékeket, akár a faluk kerítéseit, ahogy egyre beljebb haladnak a
szerelvények Nógrádba, egyre több az elhagyott falu, ahonnan látványosan
kimentek a népek, ahol látványosan romboltak előtte, nagy harag lehetett bennük,
hogy így belefeledkeztek a romlásba, bár teremtenek is vele, mondja az egyik réslény
feltűnően emberi hangon, azért az egész megye felperzselve, legalábbis lelki-
leg, legalábbis a közös idegrendszerben, a sáskák nekiesnek a sötét erdőknek is, rágnak
acélos rágóikkal, lombbal keverednek a felfalt emlékek, lombbal az érzések, a rend-
szerváltás utáni történelem hiánya, a kérdőjelpolgárok üvöltései, hogy most akkor
mi lesz, hogy miért feledkeztek el rólunk, egy kérdés, egy sáska, egy mondat egy
sáska, sok kétely, több sáska, keverednek a vérrel a nagy nehezen felhúzott családi ház
hátsó szobái, a megalkuvó házassági papírok, az elfelejtett megye illatai, és mennek a

vonatok az új főváros felé, és csupaszodnak a fák, a mezők, dőlnek az erdő fáí, árnyékuk már rég nem ad húst, menedéket, ezek már rég nem igazi fák, csak a régiek árnyékai, feltűnően emberi hangon üvöltenek a madarak, ahogy felrepülnek a bokrokról,

vagy azok árnyékairól, feketedik az egész megye, ahogy mennek a szerelvények Salgótarján felé, ahol már az utcán imádkoznak az emberek, kint térdel az egész város, már ami megmaradt belőle, földre borulnak házaikból a népek, a tömbök imákat zengnek vissza, összeolvadnak a nyelvek, a megverték nyelve az örök erősekével,

a megalkuvóké a közömbösekekével, a templomok közben vedlenek, de ez kicsit sem félelmetes, a templomok közben vedlenek, új házai valamelyik istennek, az Új Reménynek, hogy mégis, mégis, a feketedés ellenére is, a sáskák ellenére is, tényleg lesz itt Hazájuk az újra érkezetteknek, tényleg lesz itt Teremtés, Ferde Teremtés, de lesz.

MEZEI GÁBOR

fényudvart keríteni

*amit a dolgokról tudsz, az egy hely,
ahol elhelyezed magad. a liget felé
hajolsz, beszélsz tárgyairól, kezéd
ügyében apró vésők, szegek, ollók,
alig látsz. a szürke anyagot kettészeli
egy bádognapatak, a színhelyes, élesen
barnuló hegyháton lelassítod az
eróziót. lejjebb földdel telt öböl,
hullámait igazítod. rögeit fested,
hallgatod dús csobbanásait. mégis
elfogy a délután, az élő felvételen
szemcsés, oszló felhők, felületek
múló változatossága, a szálciszolt
fű nullába hajtó erezete. itt unsz
meg reménykedni, az írisz fakuló
kupolája alatt, a fénycsíkok hálójában.
ahogy a szem héját leengeded, az
egyre vékonyabb, belül vizes foltok
helyett, gyenge nyomásnál, vörös,
lecsengő fény. ha a belső sarkát
nyomod, sötétebb-világosabb körök.
magad határolod.*